

съ турцитѣ, билъ принуденъ да избѣга въ свободна Сърбия. Когато въ 1833 г. Зайчаръ влѣзълъ въ състава на сръбското княжество, Доситей билъ поставенъ за тимошки владика, изпърво съ сѣдалище въ Зайчаръ, сетнѣ въ Нѣготинъ, дѣто се и поминалъ на 1854 г. Доситей е билъ извѣстенъ като българинъ, пъкъ и въ Зайчаръ се е намиралъ между българи.¹⁾ За българската му народностъ явно изповѣдва и неговиятъ дяконъ Стефанъ Ковачевичъ, родомъ отъ Призрѣнъ. Въ едно саморочно писмо на тоя дяконъ отъ 1851 г., пазено подъ № 402 въ ржкописното отдѣление на софийската Народна библиотека, между друго четемъ: „Я 1831 год... будемъ отъ нашего болгарина Зографскаго во Аѳонѣ монастыря, господина Епископа Досіея во діакона рукоположенъ и при нѣму у Заичару... служилъ“.

1792 г.

№ 85.

Разлогъ.

Отъ българскитѣ търговци, които прѣзъ края на XVIII в. живѣли въ Виена и се занимавали съ износа главно на папукъ отъ Драмско и Сърско, билъ и Марко Теодоровичъ. Той билъ родомъ отъ Разлога (Македония). Прѣзъ 1792 г. той далъ срѣдства да се напечата църковнославѣнски букваръ за употрѣба у сѣрбитѣ и българитѣ. Книгата съдържа, освѣнъ букварска часть, още и наставления за вѣрата, молитви, начала отъ числителница, нѣщо отъ география, история и календаръ. Марко Теодоровичъ напечаталъ букваря въ Виена, въ сръбската печатница на Новаковича, и слѣдъ името си означилъ своята българска народностъ. Любопитно е, че въ каталога на Бѣлградската библиотека, при описа на сжщата книга, сж изхвърлени думитѣ: *българя родомъ ѣзъ Разлога*, а тѣ дѣйствиелно стоятъ въ оригинала, както се вижда и отъ фотографската снимка на заглавния листъ на букваря, стр. 194.

1792 г.

№ 86.

Скопје.

Иеросхимонахъ Спиридонъ, отъ ученицитѣ на историка Паисия, като говори за Скопје, поставя го въ българскитѣ

¹⁾ Свидѣтелство на сръбски ученъ: „Бугарски се говори само у В. Извору, у Грлану, и нешто у самом Зајечару“ (М. Ђ. Милићевић, Кнежевина Србија. Београд 1876, стр. 923).